

Art, cultura i resiliència. Una temptativa des de la Garrotxa

Aquest darrer hivern m'ha semblat més llarg de l'habitual. Com és obvi, objectivament no ho ha estat, encara que també és cert que els factors meteorològics afecten l'estat d'ànim. No obstant això, més que la meteorologia, el causant d'aquesta percepció en bona mesura pessimista té més a veure amb un altre tipus de fenòmens. És a dir, més enllà dels dies plujosos i ventosos i de la inestabilitat de l'hivern mediterrani, aquesta sensació de dilatació del fred la podria relacionar amb les dificultats que aclaparen el nostre dia a dia. És innegable que qualsevol noticiari pot enfonsar el més optimista.

En veritat, vivim en un estat de setge, en què l'economia és una llosa pesant per als ciutadans i en què els drets socials i culturals s'estan convertint en uns vestigis oblidats d'una època pretèrita, els quals cal, suposadament, revisar o, simplement, deixar de banda. És possible —de fet, sempre ho ha de ser— reformular comportaments i actituds en tots els àmbits, i el cultural no en pot ser una excepció. Tanmateix, els camins empresos no ens dirigeixen cap a la reforma constructiva, sinó que ens porten cap a l'erm cultural. Seguir en aquesta línia té com a resultat final l'anihilació i té poc a veure amb la reconsideració positiva de velles pràctiques que haurien quedat anquilosades. És a dir, l'activació de l'albirament de nous horitzons en què les arts i la cultura disposin del seu espai i que gaudeixin d'un estatus de servei públic. A l'esperit de l'època hegemònica no li agrada sentir a parlar d'allò públic i, en canvi, els ciutadans no hi podem renunciar.

Malgrat tot, enfront del que sembla un mur infranquejable sempre hi ha la possibilitat de l'obertura d'esclatxes, sovint impulsades des de baix, des dels fonaments de la base de l'edifici sociocultural. Pre-

Res a veure

Justament, des del 23 de febrer i fins al 27 d'abril, a la galeria d'art Arcadi Calzada s'ha presentat l'exposició col·lectiva «Res a veure», amb els artistes Arnau Bielsa, Cisco ksl, Leila Cherifi, Alba Danés, Rafel Forga, Xevi Masmitjà, Manel Quintana, Job Ramos, Maria Camila Sanjinés i Roger Serrat-Calvó. com a primera iniciativa impulsada per l'associació *Binari*. David Santaclàudia n'és el comissari.

cisament, és això el que m'ha semblat percebre fa pocs dies en rebre un modest correu electrònic que informava de la creació d'una nova associació cultural a Olot, de nom *Binari*, i que té com a fundador el col·lectiu ciutadà que fa un any es va mobilitzar contra el tancament de l'Espai Zer01. Sens dubte, estem al davant d'una temptativa de preservació de l'herència de tota una trajectòria que tenia la seva raó de ser en el suport a la creació i al pensament més rabiosament contemporanis. Però les circumstàncies actuals no fan viable refer el mateix model i, en conseqüència, —seguint els preceptes de la resiliència— de la profunda sotragada traumàtica i dels contratemps del passat se'n pot ressorgir enfortit. En efecte, en aquest sentit, des d'un marc local connectat amb la universalitat, *Binari* proposa, entre altres qüestions, la superació del victimisme i la presa de la iniciativa a fi de continuar defensant la creativitat lliure i el pensament crític com a fonament de l'art i la cultura en general. Un posicionament valent que implica foragitar la dinàmica mercantil com a valor únic i vindicar com a elecció conscient la crítica i l'autocrítica. Un mot, la crítica, tal com sosté l'antropòleg Lluís Duch, que ens sorprèn sempre, però que significa sospesar, ponderar, buscar criteris, per bé que sovint i equivocadament s'empara amb la destrucció i l'atac. En definitiva, l'associació *Binari* planteja recuperar, des del context artístic, una activitat —l'exercici rigorós de la crítica— que necessitem per transitar més lliures per la vida.